

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobce **J. B.**, zastoupeného JUDr. Janou Toušovou, Ph.D., advokátkou se sídlem Randova 204/I, 339 01 Klatovy, proti žalovanému **Krajskému úřadu Královéhradeckého kraje**, se sídlem Pivovarské náměstí 1245, 500 03 Hradec Králové, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 12. 2010, čj. 21908/DS/2010/SR, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 13. 6. 2011, čj. 30 A 9/2011 - 31,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Spor v tomto řízení se týká obnovy řízení o žádosti o odečtení bodů v registru řidičů na základě absolvování školení bezpečné jízdy podle § 123e odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu). Žalobce absolvoval dne 14. 7. 2009 školení bezpečné jízdy ve středisku bezpečné jízdy HCT.CZ, a. s., provozovna Polygon Most. Dne 16. 9. 2009 podal u Městského úřadu Rychnov nad Kněžnou (dále jen „městský úřad“) písemnou žádost o odečtení bodů; městský úřad však rozhodnutím ze dne 5. 10. 2009, č. j. ODSH-24687/09-3019/2009/VA, žádosti nevyhověl a odečet neprovedl, neboť žalobce nesplnil podmínku

obsaženou v § 123e odst. 4 písm. a) zákona o silničním provozu, jelikož potvrzení o ukončeném školení nesmí být starší než jeden měsíc od podání žádosti.

[2] V odvolání žalobce tvrdil, že potvrzení o absolvování školení bezpečné jízdy již dne 16. 7. 2009 předložil Krajskému úřadu Královéhradeckého kraje a posléze dne 16. 9. 2009 městskému úřadu. Krajský úřad Královéhradeckého kraje (žalovaný) rozhodnutím ze dne 18. 1. 2010, č. j. 19937/DS/2009/KF, odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí městského úřadu potvrdil. V odůvodnění uvedl, že dne 16. 7. 2009 ani v jiný den od počátku července do podání odvolání neučinil žalobce u žalovaného žádné podání. Současně žalobce ani k výzvě nedoložil žádný důkazní prostředek, z něhož by vyplývalo, že žádost o odečet bodů u žalovaného dne 16. 7. 2009 podal. Žádosti o odečtení bodů podané až dne 16. 9. 2009 u městského úřadu pak vyhověno být nemohlo.

[3] Dne 15. 3. 2010 podal žalobce žádost o povolení obnovy řízení. Jako novou skutečnost uvedl, že již dne 16. 7. 2009 předkládal při projednávání jiného přestupku potvrzení o absolvování bezpečné jízdy a bylo mu sděleno, že toto musí předložit městskému úřadu jako úřadu příslušnému. Žalobce městský úřad kontaktoval telefonicky, avšak bylo mu sděleno, že potvrzení musí předat osobně. Následně musel žalobce z pracovních důvodů opustit Českou republiku, a nemohl tudíž příslušné doklady osobně předat. K tomu přiložil potvrzení společnosti ADLER ART s. r. o., že žalobce jako jednatel a společník této společnosti byl v inkriminovanou dobu služebně mimo Českou republiku.

[4] Žalovaný rozhodnutím ze dne 21. 7. 2010, č. j. 14125/DS/2010/KF, žádosti žalobce vyhověl a obnovu řízení povolil, neboť dle jeho názoru z tvrzení žalobce v žádosti a z doloženého potvrzení vyplývá, že vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti, které je nutno vzít v úvahu a ve věci znovu rozhodnout. Městský úřad v obnoveném řízení vyzval žalobce ke sdělení nových skutečností a důkazů, které existovaly v době původního řízení a které žalobce nemohl uplatnit. Žalobce nato zaslal městskému úřadu přípis, jenž se obsahově shodoval s žádostí o povolení obnovy řízení. Městský úřad následně dne 29. 10. 2010 vydal rozhodnutí č. j. ODSH/26710-3019/10/ZM, jímž žádosti o odečet bodů opětovně nevyhověl a odečet bodů neprovedl. V odůvodnění uvedl, že nejsou dány důvody pro obnovu řízení, neboť skutečnost, že žalobce byl služebně mimo území České republiky, mohl uplatnit již v původním řízení – tato skutečnost nebyla skutečností dříve neznámou. Pokud jde o potvrzení společnosti ADLER ART s. r. o., to je datováno dnem 24. 2. 2010, a nejedná se proto o důkaz, který existoval v době původního řízení.

[5] Odvolání žalobce žalovaný rozhodnutím ze dne 8. 12. 2010, č. j. 21908/DS/2010/SR, zamítl a rozhodnutí městského úřadu potvrdil. V odvolání žalobce navíc požadoval výslech svědka J. H., který měl v inkriminované době přinést na městský úřad potvrzení o tom, že žalobce absolvoval školení bezpečné jízdy, avšak měl být úřadem odmítnut. Žalovaný ovšem s odkazem na princip koncentrace řízení konstatoval, že žalobce mohl tento důkazní prostředek uplatnit již v řízení před městským úřadem a navíc se jedná o důkazní prostředek, jenž bylo možné navrhnout i v původním řízení, a proto k návrhu žalobce nepřihlédl. Žalovaný rovněž v rámci odvolacího řízení zjistil, že dne 16. 7. 2009 se žalobce dostavil k projednání přestupku na Magistrát města Hradce Králové (nikoliv tedy k žalovanému, jak nesprávně žalobce tvrdil ve svých podáních) a na tomto jednání předložil potvrzení o absolvování školení bezpečné jízdy. Byl poučen, že toto

potvrzení spolu s písemnou žádostí o odečtení bodů v registru řidičů musí uplatnit u věcně a místně příslušného správního orgánu, tj. u městského úřadu. Toto zjištění však žalovaný nepovažoval za novou skutečnost, která by mohla změnit rozhodnutí ve prospěch žalobce.

[6] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu ke Krajskému soudu v Hradci Králové, který ji rozsudkem ze dne 13. 6. 2011, č. j. 30 A 9/2011 - 31, zamítl. V odůvodnění uvedl, že žalobce mohl všechny skutečnosti a důkazní prostředky uplatňované v obnoveném řízení uplatnit již v původním řízení: nebyl tudíž dán ani důvod pro povolení obnovy řízení, natož důvod pro jiné řešení otázky odečtu bodů v řízení obnoveném.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[7] Ve včas podané kasační stížnosti žalobce uvedl, že krajský soud nedostatečně prozkoumal možnost odečtu bodů v registru řidičů na základě žalobcovy žádosti a zejména okolnosti spojené s vlastním správním řízením, které samotnému rozhodnutí předcházelo. Žalobce uznává, že lhůta pro podání žádosti i vlastní proces odečtu bodů jsou zákonem upraveny, ale nikoliv způsobem, který by vedl k jejich jednoznačnému a soudem a správními orgány provedenému výkladu.

[8] Podle žalobce dále řízení před správními orgány trpělo vadami, neboť se žalobci nedostalo poučení o jeho procesních právech v souvislosti se zamýšleným podáním žádosti. Správní orgány i krajský soud by měly přihlédnout ke skutkovému stavu přezkoumávané věci a zohlednit obecné zásady správního řízení. Zejména by měly přihlédnout k tomu, že žalobce s ohledem na svůj pobyt mimo území České republiky nemohl sám osobně předmětnou žádost uplatnit a situaci se snažil řešit telefonicky s pracovníkem městského úřadu, který odmítl jakýkoliv jiný způsob podání předmětné žádosti než osobně. Osoba pověřená žalobcem k osobnímu podání žádosti – J. H. – byla úředníkem vykázána a v rámci obnoveného řízení ani nedošlo k jejímu svědeckému výslechu.

[9] Výše uvedenými okolnostmi se krajský soud ani žalovaný ve svých rozhodnutích nezabývali a žádost žalobce o odečtení bodů v registru řidičů zcela bezdůvodně zamítli. Žalobce proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[10] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil se závěry a odůvodněním napadeného rozsudku krajského soudu. Dále uvedl, že proces odečtu bodů je zcela jednoznačně upraven zákonem včetně lhůty pro podání žádosti. Žalobce přitom nesplnil základní podmínku pro odečtení bodů, neboť podal písemnou žádost a doložil potvrzení starší než jeden měsíc. Zákon rovněž jednoznačně stanoví, u kterého správního orgánu se žádost podává a její náležitosti; v rámci správního řízení byl žalobce vždy náležitě poučen. Žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[11] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a není důvodné kasační stížnost odmítnout pro nepřípustnost. Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

[12] Kasační stížnost není důvodná.

[13] Nejvyšší správní soud se v prvé řadě neztotožňuje s názorem žalobce, že se krajský soud a žalovaný jeho námitkami nezabývali a jeho žádost bezdůvodně zamítli. Jak krajský soud, tak žalovaný svá rozhodnutí dostatečně odůvodnili a vypořádali se s jednotlivými tvrzeními žalobce i s navrženými důkazy. Zdejší soud po prostudování dotčených rozhodnutí neshledává, že by se žalovaný či krajský soud opomněli vyjádřit k některé ze skutečností a námitek uvedených posléze v kasační stížnosti. Kasační námitka žalobce je proto nedůvodná.

[14] K vlastnímu rozhodování správních orgánů v projednávané věci zdejší soud konstatuje, že z rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 7. 2010, č. j. 14125/DS/2010/KF, není zcela jasné, z jakého důvodu byla obnova řízení povolena. Městský úřad za tento důvod považoval tvrzenou nepřítomnost žalobce v České republice v době, v níž mohl podle § 123e odst. 4 písm. a) zákona o silničním provozu požádat o odečtení bodů v registru řidičů na základě potvrzení o absolvování školení bezpečné jízdy. Uzavřel však, že tato skutečnost byla žalobci známa a mohl ji bez potíží uplatnit v rámci původního řízení. Důkazní prostředek, jenž měl nepřítomnost žalobce prokazovat (potvrzení společnosti ADLER ART s. r. o.) pak nesplňuje podmínku existence v době původního řízení). Žalovaný pak pod důvod obnovy přiřadil též výslech svědka J. H., avšak i zde dospěl k závěru, že tento výslech mohl být navržen a proveden již v původním řízení. Konečně se žalovaný zabýval i skutečností, že žalobce dne 16. 7. 2009 předložil potvrzení o absolvování školení bezpečné jízdy Magistrátu města Hradec Králové, avšak ani zde neshledal, že by se jednalo o novou skutečnost, která by mohla změnit rozhodnutí ve prospěch žalobce.

[15] Nejvyšší správní soud se plně shoduje s hodnoceními městského úřadu a žalovaného pokud jde o tvrzenou nepřítomnost žalobce v České republice: tato skutečnost byla žalobci známá, existovala v průběhu původního řízení a žalobce ji v něm mohl bez dalšího uplatnit (§ 100 odst. 1 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád). Stejně je třeba nahlížet na navrhovaný výslech svědka J. H. a na potvrzení společnosti ADLER ART s. r. o., neboť tyto důkazní prostředky měly prokazovat právě nepřítomnost žalobce, tj. skutečnost žalobci známou a existující v době původního řízení, k jejímuž prokazování mohl a měl v tomto řízení přistoupit. Pokud žalovaný shledal, že žalobce již dne 16. 7. 2009 předložil potvrzení o absolvování školení bezpečné jízdy Magistrátu města Hradec Králové (tedy věcně a místně nepříslušnému orgánu), i zde se jedná o skutečnost, kterou měl žalobce uplatnit v původním řízení. Žalobce tak navíc učinil – je jen jeho vinou, že nesprávně tvrdil, že předmětné potvrzení předložil žalovanému, a správní orgány proto nemohly tomuto tvrzení přisvědčit. Městský úřad poskytl žalobci v původním řízení k prokázání tohoto tvrzení dostatečně dlouhou dobu, v níž mohl adekvátně reagovat.

[16] Z uvedeného plyne, že ani jedna skutečnost tvrzená žalobcem (nepřítomnost v České republice, předložení potvrzení o absolvování školení bezpečné jízdy Magistrátu města Hradec Králové) a ani jeden navržený důkazní prostředek (výslech svědka J. H., potvrzení společnosti ADLER ART s. r. o.) nesplňují podmínky obsažené v § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu pro povolení obnovy řízení, jak shodně konstatoval krajský soud. Podle názoru Nejvyššího správního soudu povolil-li správní orgán obnovu řízení v rozporu se zákonem na základě skutečností nebo důkazů, které obnovu řízení ve smyslu § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu neodůvodňují, nemohou tyto skutečnosti nebo důkazy vést v obnoveném řízení k rozhodnutí odlišnému od rozhodnutí vydaného v původním řízení. Tento závěr vyplývá z logického výkladu institutu obnovy řízení: nemohlo-li být na základě určité skutečnosti řízení obnoveno, tím spíše nemohlo být na základě této skutečnosti v obnoveném řízení původní rozhodnutí změněno (*arg. a maiori ad minus*). Opačný výklad by vedl k úplné zbytečnosti podmínek pro povolení obnovy řízení, neboť nezákonné rozhodnutí povolující obnovu by účastníku řízení zajišťovalo, že jím prezentované skutečnosti, které mohl a měl uplatnit v původním řízení, budou muset být správním orgánem v novém řízení zohledněny. Nejvyšší správní soud proto zastává názor, že správní orgány nepochybily, pokud na základě skutečností uváděných žalobcem k odečtení bodů v registru řidičů nepřistoupily.

[17] Rovněž další skutečnosti tvrzené žalobcem (absence poučení o procesních právech žalobce při podávání žádosti, telefonické jednání žalobce s městským úřadem a jednání svědka Josefa Hanuše) žalobce mohl a měl tvrdit a prokazovat již v původním řízení o podané žádosti. Žádná z těchto skutečností, které byly žalobci známy a existovaly v době původního řízení, nemohla mít na rozhodnutí městského úřadu a žalovaného v obnoveném řízení vliv.

[18] Nejvyšší správní soud se konečně neztotožňuje ani s námitkou žalobce, že správní orgány a krajský soud nesprávně vyložily relevantní zákonné ustanovení. Podle § 123e odst. 4 písm. a) zákona o silničním provozu *provede příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností záznam v registru řidičů o odečtení 3 bodů z dosaženého počtu bodů řidiči, který podal písemnou žádost o odečtení bodů a doložil žádost potvrzením o ukončeném školení bezpečné jízdy ve středisku bezpečné jízdy podle zvláštního právního předpisu, které není starší než 1 měsíc od podání žádosti*. Jasná dikce zákona neumožňuje podle názoru kasačního soudu jiný výklad než ten, že žádost o odečet bodů v registru řidičů podle citovaného ustanovení lze podat jen ve lhůtě jednoho měsíce od vydání potvrzení o ukončení školení bezpečné jízdy. Žalobce ostatně sám žádný jiný výklad nenabízí. Jestliže tedy žalobce získal předmětné potvrzení dne 14. 7. 2009, avšak žádost o odečtení bodů podal až dne 16. 9. 2009, učinil tak po zákonem připuštěné lhůtě. Městský úřad proto požadovaný záznam nemohl provést. Jelikož žalobce skutečnosti, které mu v podání včasné žádosti údajně bránily, účinným způsobem neuplatnil v původním řízení, ač tak učinit mohl, neshledává zdejší soud rozhodnutí žalovaného v obnoveném řízení nezákonným. I tato námitka žalobce je tedy nedůvodná.

IV. Závěr a náklady řízení

[19] Ze shora vyložených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost žalobce není důvodná, a proto ji rozsudkem zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[20] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému pak v řízení o kasační stížnosti žádné účelně vynaložené náklady nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. září 2011

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu